

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

X. Quomodo Episcopi Antiochiae congregati, cum Eusebius Emisenus
Episcopatum Antiochiae recusasset, Gregorium ordinarint, & Nicaenae
fidei verba immutaverint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

no plurimum diligeretur. Missus est itaque Emisam. Sed cum Emiseni in ejus ordinatione seditionem excitavissent: probris enim ac conviciis appetebatur quasi mathematicarum artium studious: inde fugiens Laodiceam se contulit ad Georgium, hunc ipsum qui de illo tam multa prædicavit. Hic cum Antiochiam illum perduxisset, ut à Flaccillo & Narciso Emisam denuo reduceretur effecit. Postea vero iterum in crimen vocatus est quasi idem cum Sabellio sentiret. Ac de ejus quidem ordinatione Georgius fusiū scribit. Ad extreum vero subiungit, Imperatorem cum adversus Barbaros proficeretur, illum unā secum abduxisse, & prodigia quædam ab illo esse perpetrata. Verum de his quæ Georgius de Eusebio Emiseno commemoravit, haec tenus à me dictum esto.

CAPUT X.

Quonodo Episcopi Antiochia congregatis, cum Eusebium Emisenus episcopatum Alexandri reclusasset, Gregorium ordinarunt, & Nicana fidei verba immutaverint.

Tunc vero cum Eusebius cui Alexanderinus episcopatus ab Episcopis Antiochia congregatis delatus fuerat, Alexandriam ire detrectaret, Gregorium Alexandri Episcopum designarunt. His ita gestis, interpolaverunt fidem: nihil quidem reprehendentes eorum quæ apud Nicam decreta fuerant, revera tamen id agentes, ut consubstantialis fides subverteretur: dum exemplum alii praebent crebras assidue cogendi Synodos, & formulam fidei aliam subinde atque aliam promulgandi, ut paulatim in Ariam opinionem omnes abducentur. Porro qua ratione hac ab illis gesta sint, in ipso narrationis progrèsudocebitimus. Epistola vero de fide ab illis edita, sic habet. Nos nec Arii sectatores unquam fuimus. Quo enim modo cum Episcopi simus, presbyterum sectaremur? Nee aliam ullam fidem quam quæ ab initio edita est, amplexi sumus. Sed ad fidem illius probandam atque examinandam judices constituti, suscepimus illum potius quam secutis sumus. Idque ex iis quæ dicentur facile cognoscetis. Didicimus enim ab initio credere in unum Deum, omnium tam intelligibilium quam sensibilium opificem & conservatorem; & in unum Filium Dei unigeniti-

A σύγαπας ἀθανάτιον πεμφῆναι ἐξτησ ἔρισην πόλιν διασαρισάντων ἐτῶν ἐμισηνών Πλίτη χρεολογία ἀντέ ἐλειδορέστο γρ., ὡς μαθηματικὸν ἀσκεύμενο. Φυγὴ χειται, ηγή ἀπόστολος εἰς λαοδίκειαν ταχεῖς τὸν φεῦς αὐτὸς πολλὰ εἰπόντα γεωργιον. Στᾶτις ἐτῶν εἰς τὴν Αντιοχειαν κατεινῆσας, παρεσκεύασεν αὐτὸς χαστοπλακίτες ἐναργίος καταχθωμαῖς τὴν ἔμισην πάλιν τὲ πέμψιν ἐπωμένα, ὡς τὰ σαβελλία Φρεγεντία ἀντόν. καὶ τὰ μῆρας αὐτὸς πολλάντες τῆς καλασάσεως αὐτὸς, τολαδύτερον διεξῆλθεν ὁ γεωργίος τελθαῖον ἐπάλει, ὅπου ὁ βασιλεὺς αὐτὸν Πλίτης Βαρθαρέας αἴτιον επῆρε, καὶ ὅπτεράσια ἐπιλαῖς χειρον ἀντέ ἐγκλειστὸν μῆρην δὴ γεωργίῳ εἰρημένα φεῦς τε ἐμισηνών εὐσεβίας, Πλίτης τοσούτον λελέχθω μοι.

ΚΕΦ. 6.

Ως οὖτος ἀντιοχείᾳ σωισθόντες ἐπισκόποι, δημοσίᾳ τοῦτον τοῦ Λαζαρίδην τοῦ Καΐσιον τοῦ Ερμιστούντοντος θεοῦ καταγράψατε, τοῦτος τούτης ἐντικαίη πιστεις φράστι μεταποίησεν.

Tοτε ἐτῶν εὐσεβίας ἐν τῇ ἀντιοχείᾳ πατέρι Ελιθέντος, καὶ δεδοκινότος τῶν εἰς Αλεξανδρεῖαν ἀφίξην, ταχχεῖσθον γρυπόσιν εἰς τὴν ἀλεξανδρείας Πλίσκοπην κατέπειντεργατάμφροι, μεταποιεῖστην πίσιν, εδομένην τῷ συνηκαίμενῳ φάρμακον: τὸ δὲ αἷμα, οὗτοί καθαιρέσσεται καὶ αἰθαλεόπη, τὸ ὄμορσίσ πειστεις, διὰ τῶν σωματικῶν, καὶ ἀλλοις ἀλλοις ἐπαγγορέντων τὸν ὄρεν τῆς πεισεως, ὡς καταβεγκάχεις εἰς τὴν Δρειναὶν δέξανταις: Φωστι ταῦτα μῆρα δὲ ὅπως ἐγένετο, ταχείοντος τοῦ λόγου δηλώσαμεν οὐδὲ τοσαγορεύσαστα φεῦς τῆς πίσιντος Πλίσκοπον, ἐπινόδες Ἡμεῖς εὔτε αἰώλεβοι δρείσ γεγόναμεν πάσι γρ. Πλίσκοποι οὐτες, αἰκολοθεύμεν πέσεσθεισερω, εὔτε αἵλιοι τιὰ πίσιν πειστεῖσθαι δέχησθαι Κανέδεξάμεθα αἱλιά ήμεις ἔξεισαν καὶ δοκιμασαὶ τῆς πίσιν αὐτὸς θρόμενοι, μᾶλλον αὐτὸν ταχσηκαίστα ἡπειροπλάτην Καμενού καὶ γνώσεως δημοτοῦ τῷ λεγομένῳ μεμαθήκαμεν γρ. δὲ δεκτῆς, εἰς εὐατὸν τῷ σὸν Θεὸν πισέντν, τῷ πάντων νοῦτῶν τε καὶ αἰσθητῶν δημιουργὸν τεκνονοῦσι. καὶ εἰς εἴα γοντε Θεόμονος γρ.

απὸ πάντων τῷ αἰώνων ὑπόδεχονται, καὶ συν-
έντα τῷ γεννητικόπαντὸν πατεῖ, διὸ καὶ τὰ
πάντα ἐγένετο τὰ ὄρατα οὐταύτας τοῦ θεοῦ
ἐπ' ἔχατων τῷ ιμερῶν καὶ ἐνδοκίαν ἐπα-
τεῖσθαι καλελθόντα, οὐ σάρπα ἐπὶ τῆς ἀγίας πα-
θείας αἰνεινόφθαλμον, καὶ πᾶσαν τὴν πατεῖκην αὐτὸν
βελτίω σωματεπιπλεκότα, τεπονθέαν, καὶ
ἔπιγέρθαι, καὶ εἰς ψυχήν αἰνεινούθεντα, καὶ σὺν
δεξιᾷ ἐπαλέργος καθεῖσθαι, καὶ ἐρχόμενον κε-
νται ζῶνται καὶ νεκροί, οὐδιαμόνια βασιλέα
καὶ θεοντας αἰώνας πισένομόρητες τὸ ἀίδιον
πνεύμα· εἰ δὲ πιστεῖναι, πισένομόρητες
αὐτοῖς Σαρκὸς αναστάσεως, καὶ ζῶνται ταῦ-
τα μην εἰ τῇ περιθῇ Θεοτοκῇ γράψαντες,
τοῖς καὶ πόλιν ἐπεμπονήσπουενανθες οὐ μηδενὶ
σὺντῇ αἰνιοχείᾳ, καὶ ὥσπερ κατελόντες ταῦτα,
αὐθίς ἐτέρεντι πταγορεύεται τὸ τοιόδε τοῖς
ρήμασι.

Αλλοι ἔκθεσις.

Πισένομόρητες αἰκόλοθις τῇ ἐναγγελικῇ καὶ
λοτοσολῇ ταῦθαδόσει, εἰς ἓνα Θεὸν πατέσθε
παντοκράτορα, τὸν τῷ ὅλῳ δημιουργὸν τε καὶ
ποιητὴν καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ιησὸν Χριστὸν, τὸν
καὶ αὐτὸν μονογένη Θεὸν, διὸ καὶ τὰ πάντα
ἐγένετο· τὸν θυντέρια πέδον πάντων τῷ αἰώνων
ἐπὶ πατεῖσθαι, Θεὸν ἐπὶ Θεῷ, ὅλον ἐξ ὅλων, μό-
νον ἐκ μόνης, τέλειον ἐπὶ τελείᾳ, βασιλέα ἐπὶ^C
βασιλέως, κύριον ἀπὸ κυρίου λόγου ζῶντα, ζ-
φίαν, ζωντανόν, φῶς αἰλιθινόν, ὁδὸν αἰλιθείας, α-
ινάστασιν, ποιημόρα, θύεσαν αἴρεσθαι τε καὶ ανα-
ληγίων τὴν τῆς θεότητος, ζωτικὰ τέ καὶ διωδ-
μεως καὶ βελτίων καὶ δόξης τῷ πατεῖσθαι
λαζαλονεικόν αὐτὸν πεωδότοκον πάστος κλίσεως
τὸν ὄντα εἰς τὸν δεκτὸν περὶ τὸν θεόν, λόγον θεόν,
καὶ τὸ εἰερημόν τὸν τὸν ἐναγγελιών καὶ θεός ἦν ὁ
λόγος, διὸ καὶ τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ εἰς τὰ πάντα
σωμάτικε τὸν ἐπ' ἔχατων τῶν ιμερῶν καλελ-
θόντα αἰνιθενται καὶ θυντέρια εἰς τὰς παρθένες καὶ τὰς
γραφάς καὶ αὐτρωπον γρόμενον, μεστίων θεῶν
καὶ αὐτρωπων, ἀπὸ σολόν τε τῆς πίσεως ιμερῶν, καὶ
δεχθέντης ζῶντα, ὡς φησι, τὸν καλεσθέντα ὃν
εἰς τὸν θεόν, εἰς τὸν πατεῖσθαι, τὸν θεόν, αἰ-
λατὸν θέληματος πέμψαντας μετὰ τὸν παθόν-
ταύπεριμον, οὐαναστάταν πέμψειμον τῇ τείτη
ιμερεσι, καὶ αἰνειθόντα εἰς τὸν θεόν, καὶ καθεδέν-
τα εἰς δέξια τῷ πατεῖσθαι καὶ πάλιν ἐρχόμε-
νον μή δόξης καὶ διωδμεως, καὶ ζωντανός ζῶντας
καὶ νεκρούς· καὶ εἰς τὸ πνεύμα τὸ ἀγνοι-

A tum, ante omnia secula subsistentem, manentemque cum patre qui ipsum genuit: per quem omnia facta sunt, visibilia & invisibilia: Qui novissimis diebus iuxta voluntatem patris descendit, & carnem ex sancta Virgine suscepit: & posteaquam patris sui voluntatem omni ex parte implevisset, passus est, & resurrexit, & ad cœlum reversus, sedet ad dexteram Patris. Qui venturus est, ut judicet vivos ac mortuos: & Rex ac Deus permanet in æternum. Credimus etiam in Spiritum Sanctum. Et si hoc quoque adjiciendum est, credimus carnis resurrectionem & vitam æternam. Hæc cum in prima scripsissent epistola, ad omnes singularum urbium Episcopos transmiserunt. Verum post hæc cum aliquandiu Antiochia substitiissent, quasi priorem damnantes epistolam, aliam denuo conscriperunt his verbis.

Alia fidei expositio.

Credimus iuxta Evangelicam & Apostolicam traditionem, in unum Deum patrem omnipotentem, omnium rerum opificem & fabricatorem: & in unum Dominum Iesum Christum, filium ejus unigenitum Deum, per quem omnia facta sunt: genitum ex patre ante omnia secula, Deum ex Deo, totum ex toto, solum ex solo, perfectum ex perfecto, regem ex rege, Dominum ex Domino, verbum vivum, sapientiam, vi-
tagem, lucem veram, viam veritatis, resurrectionem, paftorem, januam; nec mutationi obnoxium nec conversioni: paternæ divinitatis, substantiæ, potestatis, consilii, & gloriæ expressam undequaq; imaginem: primogenitum omnis creaturæ: qui erat in principio apud Deum, Deus verbum, sicut dicitur in Evangelio: & Deus erat verbum, per quem omnia facta sunt; & in quo omnia subsistunt. Qui novissimis temporibus descendit e cœlo, & natus est ex Virgine secundum scripturas: & homo factus, mediator Dei & hominum, & Apostolus fidei nostræ, & princeps vita, quemadmodum ipse dicit: Descendi de cœlo non ut facerem voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me. Qui passus est pro nobis, & resurrexit tertio post die, & ascendit in cœlum, sedetque ad dextram Patris; & iterū venturus est cum gloria ac potestate, ut judicet vivos ac mortuos. Et in Spiritum sanctum,

qui credentibus donatur ad consolatiōnem & sanctificationem & ad consummationem, sicut & Dominus noster Iesu Christus præcepit Discipulis suis, dicens: Ite & docete omnes gentes, baptizantes cunctos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti. Patris inquam vere Patris: Et Filii vere Filii: & Spiritus sancti revera Spiritus sancti: ita ut hæc vocabula non sint nuda & sine re vocabula; sed quæ accurate exprimant propriam uniuscujusque personam, ordinem ac gloriam. Adeo ut personis quidem tres sint; consensu autem unus. Hanc igitur tenentes fidem coram Deo & coram Christo, omnem hæreticorum dogmatum perversitatem anathemate damnamus. Et si quis contra sanam rectamque scripturarum fidem docuerit, tempus aut sæculum esse vel fuisse, priusquam filius gigneretur; anathema esto. Si quis dixerit filium creaturam tanquam unam ex creaturis; vel germen, tanquam unum ex germinibus; & non singula protulerit sicut sacra Scriptura tradiderunt: aut si quis aliud docuerit vel evangelizaverit, præter id quod accepimus, anathema esto. Nos enim cunctis qua in divinis Scripturis tum à Prophetis tum ab Apostolis tradita sunt, verè & religiose credimus atque insistimus. Hujusmodi sunt fidei expositiones ab Episcopis qui tum Antiochiae convenerant, promulgatae: quibus etiam Gregorius licet Alexandriam nondum ingressus esset, tamen ut Episcopus Alexandriæ, subscripsit. Et Synodus quidem illic tunc temporis congregata, his rebus gestis, & quibusdam præterea regulis constitutis, discessit. Eodem verò tempore contigit, ut resp. etiam turbaretur. Nam Francorum gens in Gallias irruptione facta, Romanorum agros vastavit. In Orientis vero partibus per idem tempus gravissimi terræ motus fuere; ac præcipue Antiochiae, quæ anno integro continuis terra motibus concussa est.

CAPUT XI.

Quomodo cum Gregorius militari manus Syriani Alexandria venisset, Athanasius fugerit.

Prosthaec Syrianus dux cum quinque millibus militum armatorum, Gregorium deduxit Alexandriam. Quot-

Tὸ εἰς τὸ σχόλιον ἐσάγασμὸν, καὶ εἰς τελείων τοῖς πιστέυσοι διδόμενον καθὼς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διετάξας τοῖς μαθηταῖς λέγων πορευθέντες μαθητέυσατε πάντα τὰ ἔθνα, βαπτίζοντες αὐτὰς εἰς τὸ ὄνομα του Θαρροῦ, καὶ του Ἅγίου πνεύματος διῆλον ὅτι πατέρος αἰλιθίως ὄντως πατέρος, καὶ ψεύτικῶς ὄντες πατέρος, πατέρος αἰλιθίως ὄντως πατέρος, πατέρος αἴριστος τῷ ὄνοματῳ ὡς ἀπλῶς, εὖδε δέργων κεφαλήν, ἀλλὰ σημανόντων ακελεώς τινες ιδιανέκδιγοι τῶν ὄνοματος μέντον τε καὶ δόξαν καὶ τάξιν ὡς εἴναι τῇ μηνιν τῶν σάστερες τῇ ἑσυμφωνίᾳ ἐν ταῖς ἐνέχοντες τὴν πίσιν, ἐνώπιον του Θεοῦ καὶ Χειρός, πᾶσαν αἰχέντινον ανάθεμα λίθῳ κακοδοξίαις καὶ εἴτε πολέμῳ τὴν ὑγῆ τῶν γραφῶν ὄρθην πίσιν διδάσκει λέγων, ἢ καὶ εἰ τοις αἱδίναι εἴναι ἡ γεγονότων πρέσβετος ψὸν του Θεοῦ, ανάθεμα ἔσω καὶ εἴ πις λέγει τὸν ψὸν κτίσμα ὡς ἐν τῶν κτισμάτων, ἢ λύτρωμα ὡς ἐν τῶν ψυχών τῶν κτισμάτων, καὶ μὴ ὡς αἱ θεῖαι γραφαὶ τῶν αἰδίνων ποιηστῶν τοις πίσεως ἐπιθέσεις ἐγέρθουσθε αἱδίναι Γενγόρεις μήπω τοῦ Αλεξανδρείας ἐπίστασαι, ὡς ἐπίσκοπος αὐτῆς καθυπέργραψε καὶ ἡ μῆτρα τοῦτο τὸ ψυχόμυρον σωμάτῳ ταῦτα περιέστασα, καὶ ἀλλα τινὰ νομοθετήσαται δελεύθερον τοῦτο τῷ χρόνῳ, καὶ τὰ δημόσια περιήγημα σωμένη ταρρούσας. ἔθνῳ οἱ Φερδίνοι καλληνται, τοῖς τοῖς γαλλίαν κατέτεχον ρωμαίοις, καὶ ταῦτα ἥ, καὶ σειροὶ μέγιστοι ἐντέλεια ἔργοις μάλιστα ἥ, οἱ αἰνόχειαι ἐπὶ ἐναντίον ὅλων ἐσείσεται.

ΚΕΦ. ΙΔ'

*Οἱ Γρηγορίοι μὲν χειρὸς ερατιστικῆς εἰς Αλεξανδρείαν κατελθόντες, Αθανάσιος έφυλε.

Τούτων γνομένων, καὶ Γρηγόρεον κατηγοροῦνται, τοῖς τοῖς γαλλίαν κατέτεχον ρωμαίοις, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ὄπλιται σερατισται, δειθρός ὄντες πεντακισχίλιοι σωματεῖαν